Surm kutsnud meie hulga seast,
Jo ellu noorel aeal.
Ka paljo laste wannemaid,
Kell' mahha jänud wäetimad,
On ilmast ärra läinud!

Ka tulle-kahju mõnda meest
On warrast waeseks teinud.
Ja mõnda Jummal hädda seest
On heldest wälja aitnud.
Mis Jummal teeb, on ikka hea,
Et innime kül sest ei tea,
Mis tale kasſuks tulleb.

Sind Jummal, meie tänname,
Et olled armust hoidnud
Meid kahju eest sa tännine,
Ja lõpnud aastal lasknud
Mei' wilja põllul kaswada,
Ja olled wõtnud õnnista'
Kõik tööd ja tallitused.

Kõik wihha, waenu kauta
Sa ärra meie seast.

Meid katta rahhu-tiwaga
Ja õppeta meid heast,
Üht wagga ellu ellama,
Ja Sinnu sõnnast otsima
Mis meile tarwis lähhäb.

Siis wõime meie julgeste
Uut aastat allustada;
Sest Sinnu peale kindlaste
Jo wõime lootust panna
Ja usſume, et se, mis Sa
Meil peale panned kannata,
Kõik meile heaks tulleb.

Oh wõtta omma Wainuga,
Ni warra, kui ka hilja,
Mei' waimu ikka õnnista,
Et kanname head wilja.
Mei' sõdda hästi õitsegu
Ja usſu willi kaswagu
Ja kandku saea kordse.

Se aasta, mis meil hakkatud,
Mis olled lasknud nähha,